

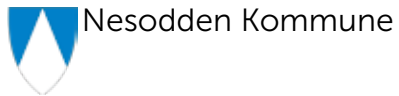
PULS

- en kollektivutstilling

Kunsthallen/nesoddparken
29.08 - 20.9.2020.

Takk til

Nesodden Kommune

NORSKE
KUNSTHÅNDVERKERE

©Nesodden Kunstnere 2020

Constant movement, moment Of change in the spirit Of art.
(Edvard Munchs atelier Ekely), Christian Tony Norum

P U L S

En kollektivutstilling der vi
retter vi søkelys mot det vide
spennet som finner sted i
kunstnernes samtidige praksiser

Marianne Gathe, kurator/ jury

Trine Mauritz, jury

Juryen har invitert **Christian Tony Norum** og **Sigurd Bronger**

240 verk tilsendt av 48 kunstnere ble behandlet

innjuryerte er

Anniken Amundsen

Lars Aurtande

Kristin Bergaust/Alexis Parra Pucho

Veronica Cheann

Julie Engaas

Hilmar Fredriksen

Wenche Gulbransen

Farhad Kalantary

Kjersti Lande

Istvan Lisztes

Ingrid Ousland

Turid Ousland

Ruta Pakarklyte

Anne Rolfsen

Hedvig Lien Rytter

Brita Skybak

Lars August Stensli

Unni Svaboe

Gunhild Vatn

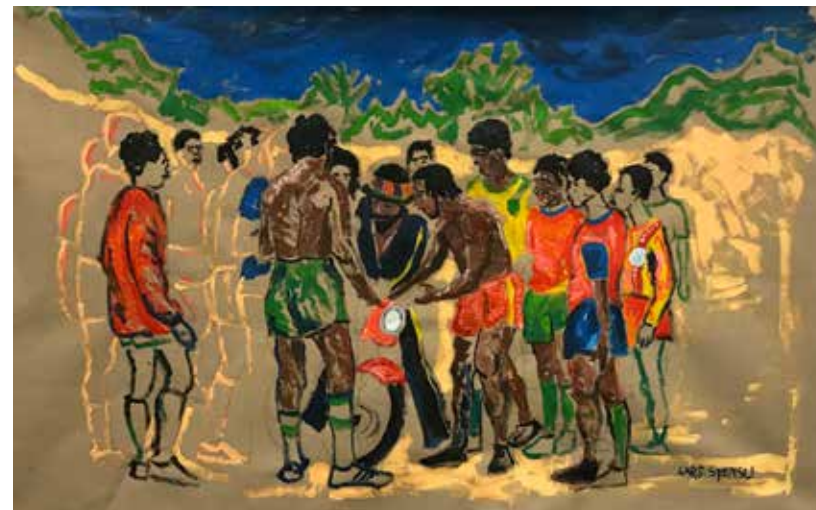
Når hjertet slår doble slag

Tekst av Tommy Olsson

P U L S

Det skjer meg ofte, så jeg går ut fra at det skjer flere. Man blir i noen sammenheng introdusert for nye mennesker, og av en eller annen grunn – enten man blir utsatt for et direkte spørsmål eller det er ens egen feil – kommer det frem hvor man har fast adresse. Nesten uten unntak vil respon- sen være "Nesodden, ja, der bor det jo mange kunstnere?". Årene går. Det forandrer seg ikke. Man mister telling på hvor mange ganger man har hørt det relativt fort. Det bor mange kunstne-

ROCKERS, Lars August Stensli

re på Nesodden. Det er kanskje riktig, men det høres bestandig ut som det *bare* er kunstnere som bor på Nesodden når noen sier det, og som alt annet som blir gjentatt vegrer man seg til slutt. Det bor da også mange kunstnere i hovedstaden, på andre siden av vannet, uten at det i noen særlig grad er blitt en resirkulert sannhet de fastboende må plages med. Jeg skal ikke ta i for hardt, for dette er ikke noe som holdt meg våken om nettene, men det er altså påfallende. Og det har lenge stått i kontrast til infrastrukturen for formidling av billedkunst lokalt, som jo har vært, skal vi si, sporadisk. Kunstnerne kanskje bor her, og arbeider her, men det er forholdsvis sjeldent de har stilt ut her. Så forandrer det seg, sakte men selvfølgelig – siden alt forandrer seg – om ti år kan det ligge både kunsthall og en McDonalds i Flaskebekk-krysset.

Places, Farhad Kalantary

Utsagnet om Nesodden som en kunstnerkoloni, som oftest med et usikkert spørsmålstegn helt på slutten, er aller mest der som en tynn forklaringsmodell for noe som oppfattes som annerledes. Selv om det slett ikke bare er kunstnere som er fastboende – her er også yogainstruktører, skuespillere og forfattere må vite – er det en del åpenbare faktorer som spiller inn og gir denne halvøya et mytisk skimmer for dem som ikke har vært her, og de er jo de som vedlikeholder spørsmålets gyldighet. La oss være oppriktige; heller få drar ut hit hvis de ikke har noen business her. Men jeg tror kanskje det er tenkt i feil rekkefølge; at Nesodden ikke er annerledes på grunn av de som bor her, men at vi bor her fordi det er annerledes. Hva denne annerledesheten faktisk er, kan være litt vrient å helt sette fingeren på, men det har i hvert fall noe med tid å gjøre. Tiden oppfører seg på en annen måte på Nesodden. Det kan være kontrasten til Oslo, hvor et par timer kan gå på fem minutt, som understreker det, men det er ikke så mye det at tiden går saktere, selv om den også gjør det. Det er mer følelsen av at det ikke er gitt at den beveger seg fremover. Ikke sånn at den går direkte i revers, men noen ganger kan jeg fornemme at den gjør en brå sving til siden, eller går litt på tvers, som om den på sommerdekk

Fabelsvane, Lars Aurtande

Tue, Turid Ousland

sklir over isen uten noen særlig kontroll. Noen ganger stopper den helt – og det kan være både forferdelig og fantastisk. For å knytte dette surrete, semi-metafysiske resonnementet opp til det aktuelle prosjektets tittel: Nesodden har en annen puls. En uregelmessig puls, og en rytme ulik alt annet. Selv om aktiviteten er frenetisk garanterer avstanden til alt annet en slags elastisitet i forhold til hva man får gjort på en time. Det er veldig gunstig, særlig for oss skrivende mennesker som produserer under presset til å levere i tide.

Gruppeutstillinger og prosjekter som er bygget opp rundt geografisk tilhørighet eller nasjonalitet forekommer med en viss frekvens, og er aldri en gitt størrelse. Den er egentlig svært problematisk, på opptil flere måter, men kanskje nettopp derfor

Tiger-Nautilus, Sigurd Bronger

er det heller aldri uinteressant. Det faktum at kunstnere ikke per automatikk blir en homogen gruppe bare fordi de bor i den samme kommunen, eller verdensdelen, er enten et postkolonialistisk mareritt eller kuratorisk ønskedrøm. Det gjør resultatet av det å samle kunstnere rundt det geografiske utgangspunktet heller uforutsigbart; tidligere oversette eller helt usynlige forbindelseslinjer kan bli sjokkerende åpenbare. Uoverstigelige forskjeller i kunstsyn, eller ideologisk distanse – for ikke å snakke om personkjemi og misforståelser i forlengelse av dette - kan bidra til enten å skape en voldsom dynamikk som virkelig setter ting i sving, eller føre til fullstendig oppgitt kollaps – men selv i et slikt worst case scenario vil en blottlagt nerve ligge der og dirre, enten utgangspunktet er Afrika (for å ta et nærliggende eksempel), eller Nesodden (enda mer nærliggende). Det er det samme paradokset hvor vi lever og puster ellers; det er mislykket allerede som tanke,

Gillette spoon, Sigurd Bronger

men fører bestandig til ny innsikt i praksis. Enten modellen er å sende kuratoren ut i det ukjente på oppdagelsesferd, eller – som her - la de som oppfyller kriteriene sende søknad, og benytte seg av muligheten til å spesielt invitere noen som ikke gjør det, selv om også dette i høy grad er et wild card som kan slå ut på den ene eller den andre måten.

Jeg har, i forbindelse med denne teksten, tatt del av tekster og bildemateriale fra de kunstnere som er med i *P U L S*. Selv om jeg vet det ikke lar seg gjøre har jeg prøvd å lokalisere noen form for fellestrekk, enten med det analytiske blikket, eller den intuitive mavefølelsen – fordi jeg kan ikke la være, jeg gjør det automatisk, og selvsagt er jeg blitt både forvirret og dønn sikker av det. Fordi man aldri vet hva det faktisk er før det er ferdig, og fordi det man ser på forhånd bestandig vil være delene og ikke helheten. Fordi alt som involverer 22 kunstnere bestandig vil bety en utfordring når det kommer til det å finne fellestrekk i selve arbeidet, og selv om det er av underordnet betydning er det altså sånn at jeg ikke kan la være, og det er uansett bare et spørsmål om å grave dypt nok – for de er jo som oftest tilstede, om enn aldri så sublimt manifesterte. Og la meg avrunde med å si noe viktig; Det er en god ting å være forvirret – det gjør meg bestandig i godt humør, fordi det indikerer at der er mer enn jeg ser. Det er svært uheldig hvis jeg bare er dønn sikker – seriøst, hvor interessant ville det vært?

Dette blir veldig bra.

øverst: Husmodell, Unni Svaboe
nederst: Framkomstmidler i det fjerne, Unni Svaboe
foto: Jens Hamran

Botsøvelser, Gunhild Vatn
foto: Jamtøy, Bergersen

www.nesoddenkunstnere.no